

EL TU

AVUI en diatutejar està de moda, tan si és jove com si és gran; diuen que dóna més confiança. Potser sí, però jo sempre he dit el mateix, que hi ha dues classes de "tu"; un és el de camaderia, de llibertat i fins i tot d'amistat; aquest "tu" és el que em satisfà; el "tu" que no acceptaré mai és aquell que en diuen democràcia i jo crec que de demòcrata no en té res. En podríem dir el "tu" del llibertarisme o moltes més coses que podríem escriure sobre aquest "tu".

El fet de nombrar dues classes de "tu" és per qualificar el de llibertarisme amb el que no ho és; per exemple, els joves que tenen el "tu" d'amistat, que afortunadament són molts, normalment els has de dir que et tutegin i és la manera que tenen més confiança per explicar quelcom que els passi; el que ens fa mal a tots és el "tu" de llibertarisme que, per desgràcia, no hem de marxar de La Roca per observar les destroces que constantment es fan: cabines telefòniques amb els vidres trencats, els arbres fets malbé, les papereres trencades o cremades, els bancs amb les fustes arrencades, les flors que es troben prop de la vorera les fan malbé o se les emporten i moltes més coses que podríem dir. Molts es preguntaran que té a veure el "tu" amb les gamberrades; jo crec que és el fonament, pel motiu que si un home veu que un jove fa una gamberrada i li pregunta per què ho fa, el primer que contesta és: "què et passa, tio?", en cap moment diuen: "perdoni, no ho faré més". I si dius que ho diràs als pares o als mestres se'n burlen i no en fan cas.

Què cal fer? Deixar-los, i quedar-te amb les ganes de clavar-los un clatellot i vigilar que ells no te'n clavien

una dotzena.

Qui és el culpable d'aquest gamberrisme que, per desgràcia, tenim arreu del món, i que alguns joves no tinguin cap atenció a les persones més grans i a la primera conversa et tutegen com si d'un amic de tota la vida es tractés? Molts diuen que la culpa és dels mestres, que no es fan respectar; altres diuen que són els pares; hi ha qui diu que és la falta de treball i no saber escollir els amics. Jo no vull mullar-me amb culpables, però penso fer alguna suggerència sobre el meu punt de vista. Si jo planto un arbre a la vorera d'un camp, qui l'ha de cuidar, l'amo del arbre o el veí? Jo crec que és l'amo amb la col·laboració del veí. Si comparem els nanos amb l'arbre, crec que els pares són els amos i no els mestres. Repartint responsabilitat, jo diria que la principal educació dels nanos ha de començar pels pares amb la col·laboració dels mestres; ja sé que és un percentatge agosarat, però també sé que hi ha pares que si el mestre no els demana que vagin a parlar sobre el comportament dels fills, no demanarien hora en tot el curs, i això és la clau que passi el que passa entre mestres, pares i nanos.

Per tant, estic d'acord amb el què deia una senyora amb càtedra de la Universitat el dia 4 d'octubre del 1987 per la nit, en un debat per la televisió sobre l'educació i la cultura del jovent: que els pares i els professors han de tenir un constant contacte pel bé dels nanos i procurar apartar-los del mal perquè el dia de demà siguin uns homes amb suficient cultura per obrir-se camí, que en els temps que corren és prou difícil.

Jo recordo que quan era jove-net, els pares sempre ens advertien

que respectéssim a les persones grans, i el Sr. mestre Torrent i Doña Pilar no sols recordaven el que ens deien els pares, sinó que ens ho exigien, dient que cedíssim la vorera si vèiem que venia una persona més gran; si estàvem asseguts a qualsevol lloc i arribava una persona més gran, que ens aixequéssim i cedíssim la cadira. Avui en dia, no sé si és que no se'ls ensenya o no els dóna la gana, però hi ha alguns que encara que vegin una persona gran dreta no s'alcen. Jo vaig veure en el Consultori del Dr. Roma arribar a una senyora de 84 anys, mentre estaven asseguts dos nanos amb la seva mare, que oscil·laven entre els 8 i 12 anys, i ni la mare ni els fills en varen fer cas. La pobre iaia, si va seure, va ser perquè una noia d'uns quaranta anys li va donar la cadira. És vergonyós que passin aquestes coses, perquè amb una mica d'amor al proïsme es podria evitar la dura crítica que es va fer d'aquella mare, per no ensenyar als seus fills el que han de fer quan estan asseguts i arriba una persona major d'edat. Jo desitjo de tot cor que aquesta mare passi dels 80 anys i amb les mateixes circumstències que la iaia de 84 anys, el molt que agrairia una cadira.

En el decurs d'aquest escrit no cito noms per no molestar ningú. Si alguna persona es molesta és perquè és cua de palla, per endavant demano disculpes, però també demano que pares, mestres i nanos reflexionin i tots junts procurem evitar al màxim les coses que passen per un bé seu i el bon nom del poble de La Roca.

Pasqual Ferrer

construccions

Francisco Guijo Jiménez

**Li garanteix totalment
els seus serveis**

Tel. 849 67 02
842 09 54
Calle Reixac, 15
LA ROCA DEL VALLES

**ROCA
SOL**

**BANQUETS NOCES
COMUNIONS
BATEIGS
VARIS**

**Telèfon 842 07 60
LA ROCA**